

PERVAZUL
LUI
DUMNEZEU
75

Ana Barton a scris devreme și-a debutat târziu, la 40 de ani, din smerenie față de arta literară, față de artă, în general. A făcut cu mare plăcere, ba chiar adesea cu drag, publicistică, îndeosebi culturală. Trăiește-n bună pace și-n sporadică înțelegere cu daimonul propriu. Din uniunea asta s-au născut volumele de proză *Prospect de femeie*, *Mamifer* și *Jurământ de rățacire* (toate publicate la Editura Herg Benet), cele două cărți-album *Foto splendid – Colecția Costică Acsinte: Viața socială* și *Doamne și domnițe, Cele mai frumoase proze ale anului: Antologie* (Editura Adenium, 2014) și *Cartea simțurilor*, volum colectiv coordonat de Dan C. Mihăilescu (Editura Humanitas, 2015).

ANA BARTON

PERVAZUL

lui

DUMNEZEU

75

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Caligrafie: Anca Ciuciulin
Redactor: Lidia Bodea
Coperta: Ioana Nedelcu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la Tipo Lidana – Suceava

© HUMANITAS, 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Barton, Ana
Pervazul lui Dumnezeu / Ana Barton. – București: Humanitas, 2016
ISBN 978-973-50-5475-5
821.135.1-32

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

Porțã

Mie cel mai mult îmi place să-mbătrânesc. De când eram copil, numai la asta visam: să treacă timpul, să-mi treacă, să-l trec. Credeam că-n mine stă nenăscut adultul care-o să fiu. Că sunt gravidă cu mine mare. Așa sunt și-acum pentru că perioada de gestație a unui adult e nesfârșită. Și mergi tu așa, copil, cu înaintele și te crești pe tine toată viața. Mai cu greul, mai cu ușorul, câteodată chiar cu dragul. Și nu-nțelegi de ce lumile și oglinzile ți-l arată pe cel pe care-l porți în pântec, neterminatul mare. Ei, oamenii, nu văd cu ochii-ochi, oare? Dar, ca să te poată duce, te prefaci și tu mare, să nu-i sperii, să nu te lepede. Pentru că tu ești un copil care conține o promisiune și ți-e frică să nu rămâi singur cu promisiunea aia.

PERVAZUL I

Tată cu Petru

74 de ani făcuse în august și-nțelesese că e singur. Tot atunci i se-arătase și de ce. Din cauza războiului. Într-un fel, el, Anton Vergoci, nu ieșise niciodată din război. După ce se-ntorsese de pe front, nu-și găsisese niciodată curajul vreunui plan de viață. Trăia tot acolo. Uneori pornea la atac, alteori întorcea armele. Când mai repede, spontan, când mai încet, premeditat. El cu sine. De ce să fi trimis și pe altcineva pe front? Însă acum era august, era bătrân și se dusese la mare. De ziua lui. Avea mașină, așa c-o pornise de-a lungul plajei, până găsisese un sat și crezuse c-o să poată fi singur acolo. Două-trei zile. Cât să rezisti la soare la vârsta asta? Dar nu fusese deloc așa. Din prima seară, văzuse fata cu părul roșu și pistrui mărunți pe tot corpul. Venise la el, cică să stea de vorbă, și sfârșiseră noaptea în același cort. De dimineață, lui Anton i-a fost limpede că e-ndrăgostit. „Poate o fi semn de moarte, altfel cum să mă-ndrăgostesc abia acum?“

Înapoi la București a-nsemnat împreună. Fata s-a mutat la el și... l-a cerut și de bărbat. Anton nu mai trecuse prin așa ceva și-a fost măgulit. Fata avea 20 de ani. Cum să refuzi o stihie roșcată? În noiembrie, era gravidă. El o iubea așa de mult, că nici n-a mai găsit drumul spre front, să se sperie. Fata râdea în fiecare zi, își măsura burta la două săptămâni

și se ducea din când în când la școală. Că era studentă. În august următor, l-a născut pe Piotr. Anton a ținut mult la numele ăsta, fata nu s-a-mpotrivit. Demult, în război, l-a-ntâlnit pe rusul cu numele ăsta, rusul care nu-l lăsase pe el, pe Anton, să moară și care pierise chiar de-asta. De-atunci, gândul de a se revanșa cumva față de rusul care-l salvase nu-i dădea pace lui Anton. Acum, că i se născuse băiatul, venise și momentul să-l răsplătească. Dar nu-ți puteai striga copilul Piotr la-nceputul anilor '80. Nu în România. Se duseseră timpurile-n care ce era rusesc era bine văzut. Așa că-l strigau Petrică. Mă rog, fata l-a strigat așa cam două luni, că dup-aia și-a luat lucrurile și dusă a fost. Nimeni n-a știut vreodată unde.

Anton a rămas cu Petrică în apartamentul de două camere. Venise toamna și nu se mai uscau scutecele așa ușor. Și-a amintit că pe front aveau un fel de prelate, impermeabilele desigur, dar cum să-i faci unui bebeluș scutece dintr-o prelată? Însă a găsit o mușama la un magazin de tehnică medicală, un material foarte fin și moale, și-a făcut niște triunghiuri pe care i le-nfășura copilului pe după șoldurile mici și i le trecea printre picioare, ca să nu ude patul. Oricum, când avea șapte luni, Petrică era-nvățat deja la oală. Le era bine lor, chiar foarte bine. Petrică era un copil iubitor și cuminte. Anton descoperise ce-i aia mamă-tată și se descurca binișor. Dar, când copilul a făcut cinci ani, Anton a simțit, dintr-odată, că se-mpuținează. Că-și pierde puterile. A căutat prin vecini o femeie. Să fie cu ei amândoi. N-a găsit. Doamnele de peste 75 de ani nu mai voiau să fie mame pentru copii mici, iar el, la 80 deja, nu putea să spere că l-ar vrea o femeie mai tânără. Asta se-ntâmplase o dată-n viață, și pentru scurt timp.

Anton a lăsat tutunul, a-nceput să facă gimnastică în fiecare dimineață, a-nvățat să facă pâine-n casă și-a găsit în piață pe cineva care-i aducea găini de la țară și pe altcineva care-i făcea rost de pește proaspăt. Parcă, parcă se-ntrema pe zi ce trecea. Când a făcut Petrică zece ani, Anton, la 85, era un bărbat în putere. Nu i-ai fi dat vârsta. Copilul era fericit cu taică-su, ieșeau zilnic în parc, mergeau în excursii la munte, jucau table și șah acasă. Numai după ședințele cu părinții se amăra el nițel. Veneau a doua zi copiii la școală și-i ziceau că taică-su e un moș, că le-au spus ai lor că moșul vorbea prea mult la ședințe. Dar astea treceau repede, Petrică abia aștepta s-ajungă acasă și să stea la povești cu Anton. Semănau foarte bine la ochi și la gură, nu și la părul roșu și la pistrui.

La 15 ani, Petrică s-a făcut Petru. Anton l-a luat deoparte și i-a spus: „Ești băiat mare. Dacă o să-ți tot spun Petrică, s-ar putea să n-ajungi niciodată bărbat.“ Băiatul s-a-nvoit. Deja la liceu se prezenta Petru când era-ntrebat de nume, iar când noii profesori citeau intrigați Piotr la-nceput de an, le povestea scurt că tatăl său îi pusese numele celui care-l scăpase de la moarte. Prin clasa a XI-a, Petru l-a văzut pe Anton că-ncepe să se miște greu, să respire apăsător și lung, că mâinile-i tremură din ce în ce mai tare. Avea 93 de ani. I s-a făcut frică și l-a rugat să se odihnească mai mult. Anton a știut că frica asta îi face rău copilului și aproape că s-a-mbolnăvit de supărare. A zăcut trei săptămâni. Lui Petru, atunci, i-au apărut primele fire albe. Când și-a revenit Anton, băiatul a băut prima bere din viața lui.

Bătrânul, care nu fusese credincios și nici n-avea vreo icoană prin casă, s-a sculat într-o dimineață din pat, pe la șase, și s-a dus la fereastra răsăritului. A deschis-o și-a zis

încet, spre afară: „Mai ține-mă până când o să fie mai copt. Să nu-l doboare moartea mea. Și ține-mă bine, nu legumă și povară. Eu n-o să stau degeaba, o să Te-ajut. Fii Tu Piotr pentru Petru al meu.“ Doi ani buni au trecut. Anton și Petru duceau viață cumsecade. Băiatul și-a dat bacalaureatul și-a intrat, în iulie, la facultate. La examen, s-a-ndrăgostit de-o fată pe care a adus-o acasă în aceeași zi. Anton, care nu s-a priceput niciodată la oameni, a căutat o lumină-n ochii ei. A găsit, s-a bucurat. Mai mult ce să fie un om?

Spre seară, s-a culcat să doarmă și-a murit.

Regăsire

Era femeie și, de când se știa, alerga. Când nu fugea prin toate dinafarele care-i ieșeau în cale, iar dacă nu-i ieșeau, le inventa ea, își lua sângele din vene, artere și capilare la-ntrecere și nu câștiga niciodată. Era mereu în urma ei. În tot timpul ăsta, se temea. Că aia n-o să-i iasă, că acolo n-o să poată, că toate dau cu rest, că e asediată de aproximări. Nu se-ajungea pe sine și basta. Câteodată, când venea tristețea peste ea ca o cergă uriașă, se mai odihnea și se mai îngăduia în supărare. Se-acoperea și peste cap și respira aerul ăla cald și mișos. Nu era bun deloc, se lua la-ntrecere cu el până la sufocare. Atunci ieșea și vedea că afară nu era neapărat rău, ci așa și-așa, ceea ce poate echivala cu un fel de bine. Începuse să simtă și cum trece timpul. Făcea un zgomot mărunț și sacadat pe pielea ei, mai exact pe ceafă, la rădăcina părului. Se lua iar cu treburile, cu mușcăturile din una, din alta, niciodată nu mesteca bucățile bine, le-nghițea numai călcate de două ori cu dinții și apoi le dădea drumul pe gât, nod cu nod. Întelegea de-acum că viața e tocmai ce n-apuci să faci când alergi să rezolvi mici tâmpenii. Sau, mai rău, însăși alergătura. Își trăgea sinele petic cu petic peste cap și pe trup și pornea fiecare zi cam la fel. În capul pieptului, avea un imens nod gordian și-ncepuse să umble prin muzee, pe

la panoplii, să găsească, poate, sabia perfectă, să scape de el. Se gândea că într-o zi o să moară din senin și nu făcuse nimic, dar nimic din ce-și dorise cu adevărat. Dar n-avea curajul gândului aieva, ci doar în somnuri și-n limbul ăla dintre ele.

Într-o seară, s-a culcat în plină întrecere cu propriul sânge. A pierdut lupta și de data asta, și-a recunoscut înfrângerea și a adormit sfârșită. Peste noapte, a murit. S-a gândit c-a visat și-a dat să se trezească din coșmar. Dar nu, chiar murise. Era îmbrăcată într-o rochie portocalie, avea sandale albastre, urcate pe picior până la genunchi, și cercei din lemn de cedru. Reușise să-și împletească singură părul, pentru prima dată în viață. În fine, peste viață, dar important e că-i ieșise până la urmă ceva din ce-și dorise să poată face. Vântul îi bătea din spate, o-mpingea puțin către gardul din lemn, cu poartă ferecată. Își simțea parfumul de iasomie venind dintre omoplați, ușurel, peste umăr, ca un șal. Acum, abia acum a-nțeles ce e groaza. În spatele porții ăleia mari trebuia să locuiască Dumnezeu. Venise vremea întâlnirii celei mari, a dărilor de seamă – de ce-ai pierdut vremea, dragostea, lumina, pacea. Vremea definitivei socoteli. Iar ea era-mbrăcată ca un papagal Ara, machiată ca pentru o petrecere-n grădină, cu spectacol inclus, și parfumată extrem-oriental. E, stai să vezi tu acum de ce primire vei avea parte. Că n-ai avut timp să-nchei nimic, nici să-ți pară rău de prostiile tale, nici să-ți ceri iertare cum se cuvine, nu mai zic că le spui cumva oamenilor că-i iubești, iar ăloră care ți-au greșit că i-ai iertat, puteai măcar să-ți aprinzi singură o lumânare înainte de culcare. Dar și-a zis că asta e, o să bată la poartă, drum de-ntoarcere tot nu poate fi. A bătut, iar poarta s-a deschis singură. Înăuntru, o livadă cu pere

bergamote, cu iarba cosită proaspăt, făcută căpițe din trei în trei pomi. Mai încolo, un luminiș cu o casă de lemn, cu cerdac cu mușcate roșii, cu leandri, dafini și lămâi. Deci, Dumnezeu e limpede mediteraneean. O luase cu frig pe șira spinării, se gândea să-I cadă la picioare când L-o vedea, să nu spună nimic, ce să mai spui acum, n-ai avut atâta vreme să faci ce trebuia? Să cadă și să tacă la pământ. Mai la mâna Lui nu fusese niciodată. N-ai cum să ridici ochii, când ți-a dat atâtea, iar tu ai risipit de zeci de ori mai mult decât ai primit. Că ți-a dat și dar de dar, dar ce-ai știut tu să faci cu el? Să-l frângi și să te frângi, să te sufl-n toate zările, că oricum omul n-are știință de zare.

Și uite cum iese din casă un bărbat fără vârstă, putea foarte bine să aibă cincisprezece ani, dar și șaptezeci, înmulțit cu oricât, îmbrăcat în blugi, cu o cămașă roșie, din mătase naturală, cu ghetete sport în picioare. Stătea-n cerdac și se uita la ea, nou-venita. „Bun, acum e momentul să m-arunc la pământ“, se gândi femeia, „uită-te și tu cum mi se-arată, să mă mustre pentru c-am venit îmbrăcată așa, dar n-am vrut, mă culcasem în cămașă de noapte, habar n-am cum am ajuns aici în halul ăsta“. Înfricoșată, a căzut în genunchi, iar de-acolo s-a-ntins cruce, pe iarbă. Dumnezeu a coborât scările cerdacului, s-a uitat un pic la unul dintre leandri, care se uscaser pe partea cu răsăritul, a clătinat încet din cap și s-a dus către femeia moartă de moarte, dar mai mult de frică. Când a ajuns în fața ei, s-a oprit. Femeia a simțit un curaj nebun în frunte și-a ridicat capul. Dumnezeu avea ghetete purtate. S-a gândit că morții înnebunesc de groaza conștientizării c-au murit și nu mai au scăpare și de-aia le trec prin cap tot felul de prostii. Una-n plus nu mai conta. Și s-a ridicat din iarbă, în picioare, în fața lui Dumnezeu.

SCARĂ

Poarta	5
--------------	---

PERVAZUL I

Tată cu Petru	9
Regăsire	13
Unchiu' Petre	17
Copil cu prunc	19
Omul care trăia cu apă	21
Plăpumească	23
Niculina	26
Blues răspopit	28
Nu mai sufla, bre!	32
Paulică	34
Lidia	37
Decorațiuni interioare	39
Dare	42
Omul din vremea lui	45
28 de zile	52

PERVAZUL II

Fâșie de om	57
Apă de hârtie	61
Vapoare	64
Insula de pe râu	66
Dumnezoi	67
Un căluț	69
Ușile	71
Mut	76
Lângă venire, către plecare	81
Douășpe jumate, șapte fără zece	85

PERVAZUL III

Albă	91
Și de ce nu ești?	92
Colivă pentru domnu' doctor	94
Restu' completezi mata	96
„Numai tu, Vasile“	99
Contraom	102
Și tu	104
Înapoi, ca să înainte	105
Și pe tine, și pe tine	108
Răpciugă	110
Taci, bă, s-aud ce zice doamna!	112
Kalokagathia	114
Sufletul din față, sufletul din spate	116
Musca	125

PERVAZUL IV

Dragostea e un sticlete	131
Managementul erosului în vremea postului	134
Micimea contează.	137
Iubește și fugi.	141
Ah, Afrodito!	143
Dragoste și mentenanță	145
Plăceri crud-uscate	147
Ghicitul involuntar în perișoare	149
Dragoste cu flori și lumânări	151
Diviziunea socială a sentimentelor	153
Carmen	157
Toaleta cu dragoste	160
(Ne)potriviri.	164
Nu vine Crăciunul	167
De pe bloc	169
Dragoste la temperatura camerei	172

PERVAZUL V

Aproape spre departe	177
Fiecarele	179
Șira soarelui	181
Micul peșterii	183
Magiun	185
Dud	188
Zmeiască	191

Palimpsest	194
Vezi să nu stai pe inimă	196
Imponderabila făptură	198
Când omul a „câștigat“ minciuna.	200
Sora lu' Niculaie țiganu' dă la pod	202
Spitalul de nebuni sunt eu	204
Scara îngăduinței	208
Hăle frumoasă	211

PERVAZUL ȚI

Pe litere	217
Trupul memoriei	222
Hârtiuțe	225
Pervazul lui Dumnezeu	230
Acolo unde se adună visele.	233